8 Απριλίου 2026

Ο «Σπαρτιάτης» του 1974 με την ξιφολόγχη στο χέρι

/ Γενικά Θέματα / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Μετά από σχεδόν 52 χρόνια, αποχαιρετήσαμε άλλο έναν λεβεντονιό της πατρίδας και του Έθνους, τον Νίκο Βιολάρη, γιο του Ιωάννη και της Στυλιανής, από το Καλό Χωριό Κλήρου, αγνοούμενο από το 1974 και πλέον ήρωα. Ο Νίκος ήταν τότε μόλις 18 χρονών, ένας βιοπαλαιστής, καλογυμνασμένος ποδοσφαιριστής κι ήδη αρραβωνιασμένος με την αγαπημένη του Ελένη. Κατά την τουρκική εισβολή υπηρετούσε στο Μηχανικό της Εθνικής Φρουράς.

Η περίπτωση του 70ου Τάγματος Μηχανικού αποτελεί άλλη μια απόδειξη της χουντικής προδοσίας μέσω σκόπιμης αδράνειας ώστε ο Αττίλας να επιτύχει τον σκοπό του. Εκεί, στις προδομένες κυπριακές Θερμοπύλες του 1974, επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά ο ποιητής: «Περισσότερη τιμή τους πρέπει όταν προβλέπουν –και πολλοί προβλέπουν– πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος...». Καθώς οι πατριδοκάπηλοι κρύβονταν κι άλλοι εγκατέλειπαν υπό το βάρος της προδοσίας, ο Νίκος Βιολάρης, ένας 18χρονος έφηβος με όνειρα για τη ζωή, αναδεικνύοντας το μεγαλείο της ψυχής του, αντέταξε την πανάρχαια ιερή παρακαταθήκη με το δικό του τρόπο: «Αν δεν πάμε, ποιος θα σταματήσει τους Τούρκους..» Έτσι, προσέτρεξε κι ανέβηκε στο στρατιωτικό φορτηγό προτού φύγει για την πρώτη γραμμή. Μετά

την πρώτη φάση της εισβολής, εν καιρώ εκεχειρίας, ο τουρκικός στρατός επιτέθηκε στις 6 Αυγούστου 1974 με χιλιάδες Αττίλες στην περιοχή Λαπήθου–Καραβά. Ο Νίκος Βιολάρης θεάθηκε για τελευταία φορά εκεί κι έκτοτε ήταν ένας από τους αγνοούμενους εκείνης της μάχης.

Μετά την εξαφάνιση του Νίκου, η 16χρονη Ελένη αποφάσισε να ζήσει μόνη καρτερώντας τον. Τα χρόνια περνούσαν και οι συγγενείς πίεζαν την Ελένη να προχωρήσει στη ζωή της, αυτή όμως αρνιόταν. Τελικά, βρέθηκε ένας καλός νέος και οι γονείς του αγνοούμενου Νίκου, προτού φύγουν από τα εγκόσμια, έδωσαν στην Ελένη την ευχή τους, μαζί κι ο δίδυμος αδελφός του, ο οποίος με την επιμονή και το αισθητήριο του είχε σημαντικό ρόλο στην ανεύρεσή του αγνοούμενου αδελφού τον οποίο μαζί με τα υπόλοιπα αδέλφια, για δεκαετίες αναζητούσαν.

Στην εξόδιο ακολουθία στο Καλό Χωριό Κλήρου, η Ελένη κάτι σιγοψιθύριζε κοιτώντας τη φωτογραφία του. Κατά την κατάθεση στεφάνων, κατέθεσε τελευταία και υποβασταζόμενη το στεφάνι της, έχοντας στο όνομά της το επίθετο του Νίκου και με τρεμάμενα χέρια έπιασε τη φωτογραφία του αρραβωνιαστικού της και την φίλησε. Όταν ο Νίκος «επέστρεψε», η τσακισμένη από τις αρρώστιες γιαγιά πλέον Ελένη, ήταν το 16χρονο κορίτσι που υποδέχθηκε τον 18χρονο αρραβωνιαστικό της.

Η τελική πράξη της κηδείας, δόθηκε στον Τύμβο της Μακεδονίτισσας, όπου τα οστά του Νίκου Βιολάρη εναποτέθηκαν στην Κιβωτό με τα οστά των ηρώων του 1974. Στο μικρό κιβώτιο-φέρετρο ήταν σχεδόν όλα τα οστά που βρέθηκαν πρόχειρα θαμμένα στο χώρο της θυσίας του. Ανάμεσα στα οστά και το δεξί του χέρι, στο οποίο κρατούσε ακόμη σφιχτά την ξιφολόγχη, αφού τα πυρομαχικά είχαν τελειώσει. Ούτε καν σκέψη για να παραδοθεί αλλά αγώνας μέχρις εσχάτων με την ξιφολόγχη στο χέρι…

Εκεί στον Τύμβο, στο τελευταίο αντίο πριν το «Καλή Ανάσταση», ο δίδυμος αδελφός Αντρέας σιγοψιθύρισε μέσα σε λυγμό συγκίνησης και υπερηφάνειας:

– «Στο καλό, Σπαρτιάτη μου…»

Κώστας Μαυρίδης, Ευρωβουλευτής ΔΗΚΟ-S&D

sigmalive.com